

Dergelijke waarnemingen kunnen we ook aan andere voorjaarsplanten doen, ofschoon ik er geen enkele ken, die zoo gevoelig en beweeglijk is als de boschanemoon. Speenkruid is ook heel aardig, vooral in zijn eerste stadiën, maar die zijn nu al voorbij. Iets heel bijzonders lijkt mij de gevoeligheid van het madeliefje. In den winter gedraagt dit plantje zich met een groote mate van onverschilligheid, zijn bloemhoofdje openend bij temperaturen vlak bij het vriespunt. 's Zomers echter maakt het slaapbewegingen bij nacht en bij duister weer. Ergens tusschen Nieuwejaar en Pinksteren moet het madeliefje dus gevoeligheid opdoen. Wanneer is dat?

Het komt mij voor, dat wij aan dergelijke studies nog veel plezier kunnen hebben, vooral wanneer ze zich (aan dezelfde planten) uitstrekken over eenige jaren.

JAC. P. THUISSE.

UIT DE TIJDSCHRIFTEN.

Zeitschrift f. Pilzkunde; Band 5 (Neue Folge); Heft 1.

IN het Zeitschrift für Pilzkunde van 31 Augustus 1925 bladzijde 19, vertelt een Duitsch officier, Fr. v. Hornberg, over het paddestoelenzoeken in het gevangenenkamp in Siberië door de krijgsgevangenen Duitschers. Door de nood gedrongen hebben die het paddestoeleneten geleerd en in de tijd, toen de Sovjetregering wel eens „vergat” voor de voorziening met voedsel te zorgen, hebben een groot aantal krijgsgevangenen zich daardoor van de hongerdood kunnen redden.

De gevangen officieren in het kamp Kansk waren opgesloten op hun terrein en mochten alleen onder gewapend toezicht de stad in, of naar de rivier, om te zwemmen. Op een van die tochten vond de schr. toevallig talrijke champignons en kwam op het idee daarmee een afwisseling te brengen in het al te eentonige en karige middageten. Hierdoor was meteen het interesse van alle gevangenen voor de paddestoelen gewekt. Schr. wist alleen bij herinnering, dat op roze plaatjes moest worden gelet, en waarschuwde voor een op de champignons gelijkende zwam met witte p aatjes. Toch schijnt een vergissing te hebben plaats gehad, want opeens werden ongeveer 16 krijgsgevangenen ziek door het eten van giftige paddestoelen. Daarop werd onmiddellijk het paddestoelenzoeken van hooger hand verboden. Na 2 weken waren de zieken weer hersteld. Een dag of veertien werd het verbod gehandhaafd, daarna werd het weer vergeten en ging men weer geregeld er op uit, alleen voorzichtiger geworden. Alle bovisten liet men b.v. staan. De soort, die de vergiftiging veroorzaakt moest hebben, werd ook vaak weergevonden (vermoedelijk *Amanita verna*).

Een weelderige groei van champignons op de terreinen van het kamp redde later de invalide krijgsgevangen officieren van den honger, toen het officieel verstrekte voedsel wel heel erg karig en zelfs totaal onvoldoende werd.

J. Hs.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Medewerking gevraagd. — Het is bekend dat *Anopheles maculipennis* bij ons en in andere landen malaria overbrengt. Maar tevens, dat er, ook in ons land, streken zijn waar die mug voorkomt zonder malaria. Het maakt nu bij de Wetenschappelijke malariacommissie voor N. Holland een punt van onderzoek uit om na te gaan of *Anoph. maculip.* uit malariavrije streken zich onderscheidt van die uit malariagebieden. Daartoe is het noodig uit een aantal deelen van het land, die mug in groot aantal te onderzoeken; in het bijzonder uit ver van de zee gelegen streken, waar de broedplaatsen zoet zijn. Hiervoor kwamen bijv. de lage

landen bij Doorn en de omgeving der vennen bij Oisterwijk in aanmerking, waar de mug voorkomt, althans voorkwam. Het is noodig dat het materiaal nog vóór het uitkomen der eerste zomergeneratie, dus vóór 1 Mei verzameld wordt, alleen levend materiaal is bruikbaar. Daarom moet het in speciaal tot dit doel vervaardigde buisjes gevangen worden, niet meer dan 20 exemplaren in elk buisje.

Indien er onder de lezers van dit tijdschrift zijn, die de commissie in deze zouden willen helpen, dan zouden ze dit kunnen doen door zich met een aanvraag, om vangbuisjes te richten tot ondergeteekende, die tevens gaarne nadere inlichtingen verstrekt.

Dr. P. C. KORTEWEG,

Amsterdam.

Secr. der Wetensch. malariacommissie voor N. Holland.

Rectificatie. — In „De Levende Natuur” pag. 238, regel 1 en 2 van boven staat *Kuifmees*, moet zijn *Koolmees*.
A. SCHIERBEEK.

Aan Maas en Lek. — Naar aanleiding van uw schrijven deel ik u nog enkele bijzonderheden over den bewusten fluit in Rotterdam mede. Ik logeerde van 21 op 22 Juli in het Parkhotel aan den Westersingel, tegenover den Eendrachtsweg (als ik mij niet vergis) en hoorde toen in den morgenstond aan den voorkant van 't hotel dien fluit zingen.

Er is daar vrij veel geboomte van het plantsoen, terwijl achter het hotel een tuin ligt, die aan het weiland van Hoboken grenst. Ik ben echter te weinig bekend met Rotterdam, om te weten, of er daar in de buurt nog groote tuinen zijn.

Wat het puttertje betreft, daar heb ik al herhaaldelijk naar uitgekeken, maar tot nu toe zonder succes. Ik weet echter, dat ze in onze buurt wel gevangen worden, zoodat ze dus blijkbaar al tot den Bommelerwaard zijn doorgedrongen.

De roodborstjes hebben gezongen tot November toe, soms in storm en regen, en met een van de Octoberstormen kwam een heele troep zwarte meesjes overgewaaid naar onzen tuin. Na een paar uur waren ze weer weggeblazen, maar in de volgende dagen zagen we nog telkens een eenzaam exemplaar.

Ook geloof ik stellig een vuurgoudhaantje gezien te hebben tusschen de gewone goudhaantjes, 't kuifje veel feller oranje, al de kleuren geprononceerder en de zwarte teugel.

Een alleraardigst gezicht was 't toen er een keer een goudhaantje en een winterkoninkje aan 't rondscharrelen waren in 't zelfde heestertje, zoo'n kornoelje met vuurroode takken, die al zoo vroeg in 't najaar heelemaal kaal zijn. Je kon toen duidelijk zien, dat 't goudhaantje nog veel kleiner is, vooral slanker. Prachtig was 't ook, om een mooi blauw pimpelmeesje (die ik nu herhaaldelijk te zien heb gekregen!) in dat roode boompje bezig te zien.

Natuurlijk nummer ik ook mijn vogels, en ik streep ze aan in de alphabetische lijst van uw Vogeljaar! Ik nader echter pas de zestig! De laatste aanwinst, n°. 58, was de kramsvogel, die na de eerste sneeuw in onzen tuin verscheen (in Ammerzoden) en van de kersappeltjes at, waarvan er nog veel rotte aan den boom hingen.

Delft.

JOH. HOEFLAKEN.

Een uitlating, die bewijs vergt. — In de laatste aflevering van de „Levende Natuur” (No. 9) tref ik in een kritiek, onderteekend door Thijssse, het volgende: „... het komt mij voor, dat onze Nederlandsche vogels, tenminste de gewone, toch een beetje raken uitgefotografeerd.”

Hier zou het misschien mogelijk zijn verband te leggen tusschen deze uitlating en het feit, dat de vogelkalender, die 3 jaar lang bij Weenenk & Snel verscheen, verzorgd door Burdet en Thijssse, nu een anderen „auteur” aanwijst, vooral daar de laatste kalender van Burdet en Thijssse al sporen van „uitgefotografeerd zijn” vertoonde in den vorm van

10. slechte foto's: boomklever (No. 53 en 51) koekoek-kneu (No. 48);

20. de vele nestkastfoto's, die aesthetisch leelijk zijn;

30. de vele landschapsfoto's zonder direkt verband met de vogelfoto's.